

1999:53

Motion av Roger Mogert (s) om införande av en stadsbiograf

Stockholms stad har ett ganska – för att inte säga mycket - brett åtagande på kulturens område. Enbart vad det gäller så kallad kulturkonsumtion lägger vi ned stora resurser på att se till att stockholmarna har tillgång till ett stort utbud av bland annat teaterföreställningar, bibliotek och läsesalonger samt musikarrangemang.

Stadens kulturella engagemang kan knappast betvivlas. Det må möjligen skilja en del i fokus och omfattning från parti till parti, men huvuddragen består alltså. Stockholmarnas tillgång till böcker, teater, sång och musik står högt på allas dagordning.

Den enda kulturform som i mångt och mycket står utanför stadens ambitiösa kulturprogram är filmen. Film i Stockholm är mestadels ett kommersiellt fenomen. Även om bibliotek och skolor fläckvis gör intressanta och bra saker, i första hand för barn, på filmens område, så är film ett medium vi överlag överlåter åt marknaden att hantera.

Det är måhända inget fel med att låta film distribueras på kommersiell väg. Många av de stora – och publikdragande – produktioner som görs är i första hand kommersiella produkter och har först i andra hand möjligen kulturella ambitioner. Dessa produktioner, de må vara svenska, europeiska eller amerikanska, far säkerligen inte alls illa av att distribueras av något av de två stora biografbolag som dominerar stockholmsmarknaden.

Men lika säkert som att filmens huvudfåra idag är kommersiell, lika säkert finns det ett stort antal filmer vars huvudsyfte inte är kommersiellt. Filmen är ett mäktigt kulturellt verktyg och det är därför tråkigt att stockholmsspubliken inte får tillgång till många av de bra filmer som görs i kanske framför allt Europa.

En bidragande orsak till detta är det tidigare nämnda biografoligopolet. Förutom SF och Sandrews stora biografier finns bara en handfull kvartersbiografier med knappa resurser. Någon konkurrens i egentlig mening råder knappast. Utbudet är snävt och tillrättalagt. Filmer som inte omedelbart betalar sig betraktas som misslyckade projekt.

Man behöver dock inte åka särdeles långt för att finna ett långt bredare utbud av film än i vår huvudstad. I grannhuvudstaden Oslo har kommunen engagerat sig för att kunna erbjuda stadens invånare ett bättre och mer varierat utbud.

Kanske kan det invändas att vårt grannland sedan länge har en starkare tradition av att subventionera saker än vad vi har. Det kan då tilläggas att även på andra sidan klotet, i nyliberalismens huvudstad Auckland, håller sig staden med en stadsbiograf. Det handlar sålunda snarare om en syn på vad som är kultur än på ideologi eller tradition.

För Stockholms del kan det konstateras att många av de klassiska gamla biograflokalerna idag står tomma – som exempelvis Draken vid Fridhemsplan. En kommunal satsning på en stadsbiograf skulle sålunda kunna bidra till att såväl bredda filmutbudet som levandegöra gamla fina mötesplatser i staden.

Jag hemställer sålunda att fullmäktige beslutar att

1. en stadsbiograf inrättas, exempelvis i Drakens gamla lokaler
2. staden i samarbete med befintliga ideella filmföreningar inleder ett arbete för att bredda filmutbudet i staden.

Stockholm den 1 november 1999

Roger Mogert